

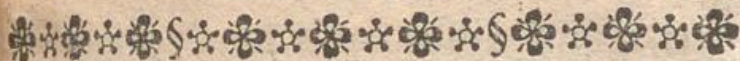
**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1701

Decas V. Ab anno Christi 1240. ad 1250.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64765](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64765)

DECAS V.

✽ Ab anno Christi 1240. ad 1250. ✽

1241. Immanis facta est hoc anno eluvio
 ✽ Tartarorum Duce Petâ per Euro-
 pæ regiones: Poloniam, Hungariam, Sile-
 siam ferro & flammâ rabiosè grassantium.
 Quibus tamen fortiter obstitit Henricus
 Pius Wratislaviæ Dux, filius Henrici Bar-
 bati & S. Hedwigis, qui tandem ipse ma-
 gicis eorum carminibus victus interiit cum
 magna parte suæ nobilitatis. In obsidione
 Olomutâ tandem interfectus est Peta, &
 agminis ferè Tartarei reliquæ recesserunt
 ad Bathum alterum suum Ducem, &
 Hungariam depopulantem. Neque pri-
 us sævire destiterunt, quam Chami sui Prin-
 cipis auditâ morte: tunc enim prædâ di-
 vites per Cumaniam & Russiam rediêrunt.

Præsules ex Galliâ ad Concilium profi-
 ciscentes ab Entio & Pisanis intercepti,
 & classis Genuensis, quæ eos vehebat, vi-
 cta: durè habiti omnes, quidam etiam cæ-
 si, neque dimissi nisi minacibus S. Ludovici
 litteris transmissis, quem Fridericus pluri-
 mùm reformidabat.

Moritur Gregorius IX. propè Centena-
 rius

rius, cū sedisset annis 14. & 5. mensibus
5. diebus. In ejus locum selectus est Ge-
fridus Mediolanensis dictus Cœlestinus
sed hic die decimo octavo sui Pontificatus
obiit, antequam coronaretur, cū bibe-
ante ejus mortem magna solis eclipsis oc-
tiguisset, stellis apparentibus, & omni-
disparente. Vacavit inde sedes 20. me-
sibus propter Cardinales à Friderico de-
tentos. Igitur qui Romæ supererant e-
lectores ediderunt votum de procuranda
stava nativitatis B. Mariæ Virginis.

✽(1242.)✽ Tumultuatur in Gallia
Comite Marchiæ, ab ambitiosâ fœminatâ
xore suâ instincto, rebellante, & in bellum
cietatem adsciscente Anglum. Venit
quoque per nequissimam hanc mulierem
tentata est vita Ludovici. Propter quod
turbas impeditus est, quò minus Pontificatus
electionem urgeret contra Fridericum
stem Ecclesiæ denunciatum. Compositum
tamen hos motus Ludovicus, victo Comite
& Anglo debellato.

✽(1243.)✽ Adnitente S. Ludovico
Francorum Rege & Balduino Constantino-
politano Imperatore, remittuntur à Friderico
detenti Cardinales : qui congregati
cum Romanis Cardinalibus elegerunt
Magni Sibaldum Genuensem, dictum Pa-

Artem Juris sub nomine Innocentii IV. Qui cum alias esset amicus Friderici, mox honorificam Legationem ad eum misit, ex quâ tamen hic magis efferatus, Monachos, qui Pontificis litteras deferebant, suspendit. Quâ ferociâ etiam Viterbienses exasperati rebellârunt, & Romanis se junxerunt, Fridericum Saraceno, quàm Christiano, similiorem detestantes.

✽(1244.)✽ Innocentius indicit Concilium Lugdunense & ad illud citat Fridericum Imperatorem.

Charassuini seu Arabes à Tartaris pulsî è suis sedibus Palæstinam invadunt, & ipsam Hierosolymam occupant. Bis cum iis fortiter pugnatum à Christianis. Captus tunc Gualterus de Brienna Comes Joppensis, ac Joppen deductus, ut urbs hujus cruciati aspectu dederetur, ille è contra suos fortiter ad resistendum adhortatus est, ideò ductus in Ægyptum in frustra concisus, Martyrii nobilem palmam retulit. Ab hoc tempore Hierosolyma Christiana esse desit, Dominos experta Saracenos, eosque omnium turpissimos.

S. Ludovicus Galliarum Rex graviter ægrotans, & jam depositus, votum facit de expeditione faciendâ pro recuperatione Terræ sanctæ, & illicò sanitatem recuperat.

Innocentius fugit in Galliam propter
graffationes Friderici, & Lugduni 12
dinales creat.

✠(1245.)✠ Lugdunense Concilium
Generale celebratur, à quo Fridericus
sens excommunicatur tanquam schisma-
ticus, & denuò deponitur, ac bello fa-
præficitur S. Ludovicus. In eodem Co-
cilio Cardinalibus antea purpuratis da-
pileus rubeus, pro signo fundendi, si op-
fit, sanguinem pro libertate Ecclesiæ.

In locum Friderici depositi Impera-
ris à Principibus Germaniæ eligitur in
gem Romanorum Henricus IV. Landgra-
vius Hassiæ & Turingiæ, qui tamen nu-
quam inauguratus est.

Missi sunt hoc anno tum ex Dominica-
nis, tum Franciscanis Concionatores
Tartarorum Chamum, à quo benigne re-
cepti, & inde in Persidem progressi, sed
non alio operæ pretio, quam ut multa
magna pro Christo passi redirent.

Fridericus depositus fuit contra Sacra-
dotes & Ecclesias, quasi humanitatis legi-
bus penitus exsolutus & amens; sed & cu-
dibus variis ejus furor repressus, & filius
ejus Hencius à Mediolanensibus captus est.
Mox tamen redditus sequester pacis Rhe-
giensibus & Parmensibus.

✠(1246.)✠ Henricus Landgravius
Hal-

Hassia & Cæsar electus vincit in Germaniâ
 Conradum depositi Imperatoris filium, &
 penitus è Germaniâ eum eiecisset, nisi eum
 Otto sacrilegus Bavarix Dux excepisset.
 Quare hic excommunicatus est, ac paulò
 post morte subitâ elatus.

Fridericus Austriæ Archi-Dux scelera-
 tissimus (cui Fridericus Imperator post
 excommunicationem suam in odium Pon-
 tificis reconciliatus potestatem paulò antè
 fecerat Crucis in Coronâ ferendæ, quo si-
 gno Archi-Ducem creaverat) prælio ad
 Neapolim Austriæ cum Belâ Hungariæ Re-
 ge commisso, occumbit, licet victoria pe-
 nes exercitum illius steterit.

✽(1247.)✽ Henricus Landgravius Ro-
 manorum Rex Ulmæ in Sveviâ moritur,
 ei que successus est Guilielmus Hollandiæ
 Comes annorum duntaxat 20. sed virtute
 senex.

Fridericus depositus Imperator Lugdu-
 ni voluit opprimere Innocentium Pontifi-
 cem, sed nothus ejus imprudenter agens,
 sacrilegum consilium abruptit, quia Par-
 mam perdidit, quam Fridericus vitâ Pon-
 tificis potioem habebat: ideò mox eam
 obsedit, & castra sic communiit, ut novam
 urbem exhiberet, quam Victorinam appel-
 lavit, & in his condidit basilicam S. Victo-

ri sacram, & nummos cudi jussit Victorinos appellatos; quæ tamen omnia in eisdem dedecus recidere. Parmenses tandem me enecare decrevit, & eorum captivos oculis civium immaniter torfit, quibus suppliciiis obsessis desperationem ingessit, suisque rebus fatalem.

S. Ludovicus discessurus ad bellum Sicilicrum, ut victor prius sui, quam Saracenicorum expeditionem auspicaretur, per Cremonenses denunciari curavit, ut si quis se vel Ministris Regis passus esset aliquam injuriam, quam probare posset, eam denunciaret, accepturus ex fisco infallibile pretium damni illati.

✱(1248.)✱ Fridericus II. Imperator dum venatione & aucupio delectatur extra Victoriam suam, sive castra Victoriana, uti ipse appellavit, ab erumpentibus Parmensibus, præcedente B. Mariæ Virginæ imagine, profligatus, Victoriam suam & castra Victorina, & omnes thesauros suos perdidit, & priusquam exercitum suum disponere posset, magnam suorum stragem passus est, ut spoliatus bonis, exercitu, honore, & Coronâ Imperiali, quæ tunc quoque capta est, Cremonam contingere coactus sit. Mox tamen ad obsidionem rediit, sed quam denuò solvere com-

pulsus est, Guelphis jam resumentibus animos, quos Gibellini abjecerunt.

Guilielmus Comes Hollandiæ Aquisgrani in Regem Romanorum coronatur, dum Fridericus Parmensi obsidione detinetur.

S. Ludovicus susceptâ expeditione sacrâ Cyprum appellit.

Hispalis à Ferdinando Castellæ Regis post sedecim mensium obsidionem Mauris eripitur, quorum centum millia expelluntur & ad trajiciendum coguntur.

(1249.) S. Ludovicus solvit à Cypro, & Damiatam metropolim Ægypti capit, Saracenis præ timore fugientibus ad primum irruentis tunc Ludovici adspectum. Dum autem idoneum tempus ad bellum Christiani operiuntur, luxuriosius vixerunt quam sacra expeditio, & tam pii Principis exemplum postulabat.

Fridericus Petrum de Vineis, à quo veneno tentatus erat, oculis orbatum & per urbem ad ignominiam circumductum tradidit Pisanis ejus inimicis, quos ille metuens, capite ad columnam illiso cerebrum ac vitam haud dubiè etiam æternam perdidit, vir ille erat ingeniosus & eloquens, & cui tantum causa & melior dominus defuit; quem cum Deo & Ecclesiæ anteposuerit, pœnas utrique acerbissimas & æternas dabit.

Eodem tempore victus & captus est Bononiensibus Henricus Friderici notus sancitâ à victoribus lege, ne unquam dimitteretur, quod & factum, quanquam ejus pater circulum offerret aureum, quod urbs tota cingeretur Itaq; 23. añis in carcere ferreâ nutritus est usque ad obitum, atque in eo, Christi anno 1272. Friderici stirps viperina defecit, magno Imperii & Ecclesiæ commodo.

✽(1250.)✽ Infelix hic annus cecidit in Oriente Crucigeris pugnatoribus, viginti enim præliis semel atque iterum à Saracenis victi & cæsi: Robertus frater Ludovici vadum Taneos transgressus, dum castra Saracenorum fortius, quam cautius invadit, ab iis juxta Massorâ implicitus cum multis Nobilibus interfectus est. Mortuus tamen ponte super aquas constrato, & trajecto toto exercitu Christianorum, redintegrata est pugna, & omnes ferè Duces Saraceni, & clarissimi quique supra hominem depugnante Ludovico, ceciderunt. Cùm verò postea Meleschala filius Meledini novus Sultanus cum novis copiis adfuisset, & Francorum castra lues invasisset, Damiatam, fugientibus similes, repetere coacti sunt. Sed imprudentissimè pontem non resciderunt, quem transgressi Barbari atrocif-

trocissimo certamine Christianos invaserunt, in quo Ludovicus peste jam ictus cum duobus fratribus Alphonso Pictaviensi, & Carolo Andegavenfi captus est. Damiatam autem ægrè servavit Margaritha uxor Regia, quæ inter magnos dolores ibidem filium enixa est, quem *Tristanum* dixit. Dum verò in vinculis habetur Ludovicus, nihil clade suâ dejectus, Mammaluchi Sultanum suum interemerunt, & suo captivo Principatum obtulerunt; Sed ubi Ludovicus iis ostendit, nec id è re suâ, nec eorum esse, cum iis, & ab iis electo Principe foedus iniit, Christianæ Religioni nequaquam injuriosum. Reddita ergò est vi foederis à Francis Damiatam, quam postea Barbari diruerunt, & soluti captivi, non tamen omnes contra datam à Saracenis fidem, sed aliqui tantum, agris omnibus jugulatis, & plerisque ad Christum abjurandum adactis, aut interemptis; soluta quoque à Rege octo millia Bisanthiorum pro lytro. Posthæc Rex sanctus liber egit in Palæstinâ toto quadriennio, & suis sumptibus aliquot urbes ad præsidium Christianorum refecit, neque tamen Hierosolymam, quod multum optavit, adiit, quia id precario agere, visum erat tantum Regem dedecere.

In Occidente interea Fridericus II. dum
I 5 magnam

magnam expeditionem molitur, anno ætatis 57. (dubium, an ex morbo, an veneno, vel à Manfredo Notho suffocatus, an Pernormi, an Florentiæ, vel in Apuliâ, dubitant Scriptores & variant) certo certius miser periit, & meritò dubitari potest, an Christianè, & in habitu Monachi Cisterciensis verè pœnitens interiêrit. Vir sane magnus fuisset, si impotentes animi motus suppressisset: quos Principes in magnâ fortunâ nati & educati rarò domare solent.

Mortuo Friderico impostor quidam personam ejus diu sustinuit, sed tandem captus pseudo-Fridericus flammis adductus regnum suum tragediam & fumum esse didicit.

§

DE CAS VI

✻ *Ab anno Christi 1250. ad 1260.* ✻

1251. INNOCENTIUS Papa Regem Romanorum Guilielmum confirmat, Conradum verò filium Friderici ac ejusdem fautores excommunicat, relictoque Lugduno redit in Italiam, nondum tamen Romam ingreditur ob quorundam pervicaciam.

In Galliam Duce quodam Hungariæ concitatur factio Pastorellorum, verius nebulonum & grassatorum, qui sub prætextu

sup.